

Fru Bertha sad igen nogle Øjeblikke tavs i sin tankefulde Stilling med Hænderne i Skødet.

»I andre kender hende ikke som jeg. For Jytte er ikke som hun lader. Til dig vil jeg sige det, Asmus, for at du kan forstaa min Angst. Jeg synes, at der i Jyttes Væsen er kommen saa meget, der paa uhyggelig Maade minder mig om hendes Broder Ebbe. Der er den samme underlige Ligegyldighed for alting. Jytte vil jo nok more sig; men naar hun kommer hjem fra Teatret eller fra Sportspladserne, finder hun det altsammen saa dumt. Og hun, som engang altid sad og læste, hun aabner nu aldrig en Bog, kigger i det højeste i en Revolverroman af den værste Slags. Kan man forstaa, at det er det samme Menneske, som hentede store videnskabelige Værker hjem fra Bibliotekerne og endnu før hun var rigtig voksen ønskede sig Søren Kierkegaards samlede Skrifter til sin Fødselsdag? . . . Saa har hun ogsaa ligesom Ebbe denne sygelige Trang til at grave sig ned i Betragtninger over sine egne og andre Menneskers Mangler. . . . Sine Veninder undgaar hun. Hun er bleven ligefrem menneskesky og kan være saa mistænksom ogsaa overfor mig, at jeg mangan Gang virkelig maa tro, hun er ved at miste sin Forstand. Jeg siger dig, Asmus, — Jytte er syg, hvad saa I kloge Læger mener.«

»Jeg synes, du skulde foreslaa hende at lade Pro-